№ 23. КИЇВ ГРУДЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ

перець

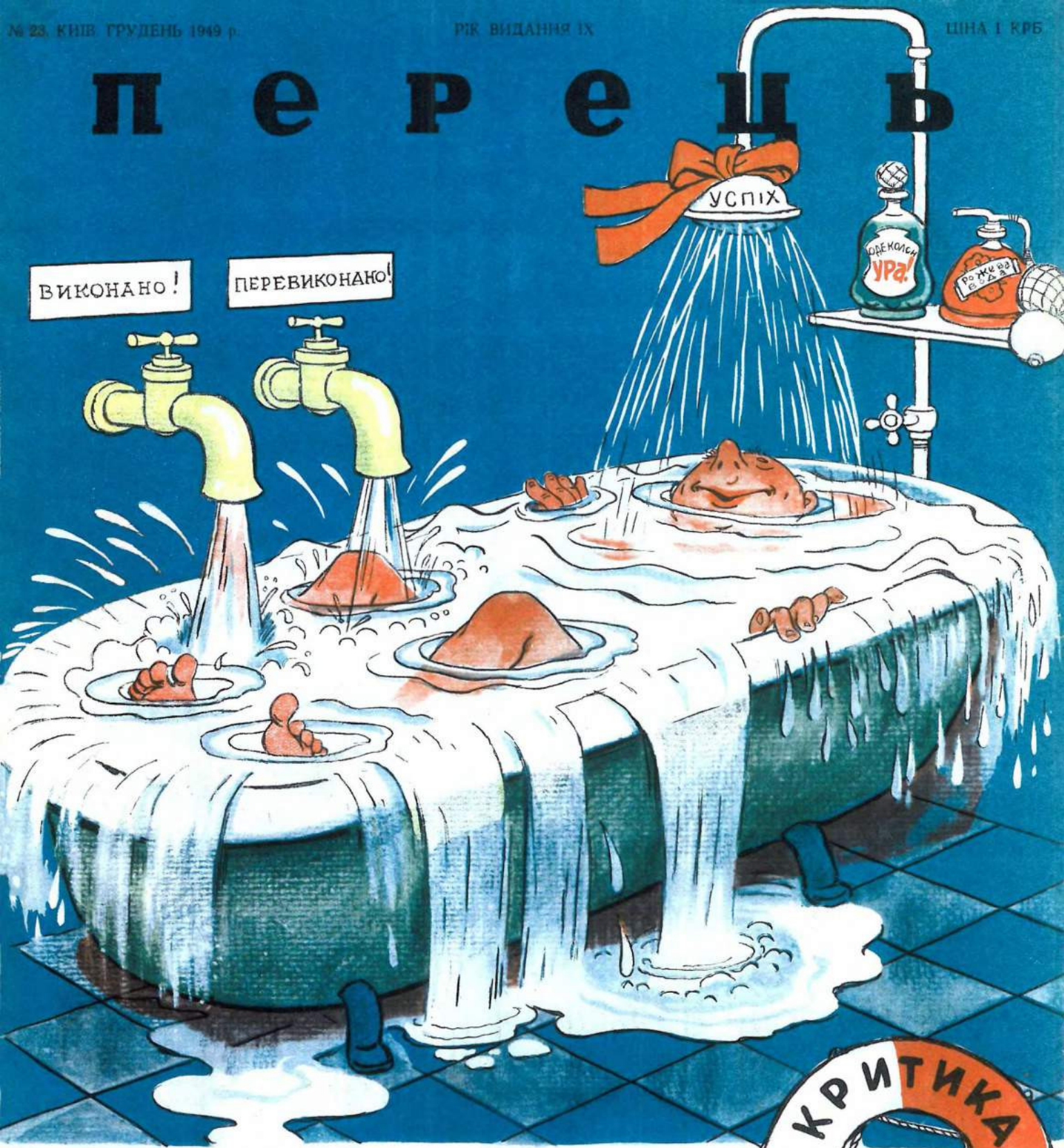

Мал. В. ГЛИВЕНКА

КРИТИКА САМОКРИТИКА

На малюнку в центрі — людина, що захлинається (від успіхів).

На малюнку справа — найкращий засіб для порятунку таких людей.

ЛИСТ НАРОДНОМУ СУДДІ ЯМПІЛЬСЬКОГО РАЙОНУ, ВІННИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ, тов. ВЕНДИЧАНСЬКОМУ ЗАХАРУ МИРОНОВИЧУ

Здоровенькі були, Захаре Мироновичу!

Прийміть моє щире співчуття з приводу того скрутного, я б сказав, драматичного становища, в якому Ви так несподівано опинилися.

— Як бути, судити чи не судити того суб'єкта? — думаєте Ви день і ніч і ніяк не можете вирішити. Судити треба, а судити страшно, судити не хочеться. Значно легше було вирішити справу шофера Федишина, який ненароком зачепив колесом автомашини Вашого кабанчика. Тут не було ні вагань, ні роздумувань. Ви позвали Федишина до себе і поставили питання руба: «Або гроші на бочку, або — під суд!». І хоч кабанчик не постраждав, а лише пережив скоминущий легкий переляк і зараз, богу дякувати, успішно нагулює сало, Федишин однак змушений був викласти «на бочку» 300 карбованців готівкою ще й до того пережити немало прикрих хвилин. Тут Ви виявили себе молодцем. Порушник громадського порядку був і належно присоромлений, і покараний!

А от як бути з вищезгаданим суб'єктом? Він скоїв антигромадський, антидержавний вчинок. Бувши в колгоспі імені 1 Травня, цей суб'єкт уздрів колгоспну полезахисну смугу. Глянув на 25-річні дубки й грабки в їх чарівному осінньому вбранні й остовпів. Підкреслюємо: остовпів у буквальному розумінні цього слова.

— Будуть тепер у мене дрова! — захоплено прошепотів суб'єкт.— Та які дрова! Горітимуть аж гудітимуть.

І другого ж дня загуло з колгоспного лісу кільканадцять молодих дубків і грабків, посаджених і любовно вирощених, викоханих руками колгоспників. Молоді дерева порізали, порубали і склали в сарай суб'єкта. Їм би рости й зеленіти не один десяток літ! Їм би прикрашати нашу землю, захищати наші широкі лани від лютих суховіїв! Їм би звеселяти людську душу! Але суб'єкт навіть не подумав про це. Він же остовпів! Йому потрібні дрова, йому хочеться погріти свої боки на гарячій лежанці, а якщо так—рубай, ріж, незважаючи ні на що!

Що робити з таким суб'єктом? Відома річ — за комір та на лаву підсудних! Судити з усією суворістю закону! А Ви вагаєтесь, мучитесь, міркуєте. Судити треба, а судити страшно, судити не хочеться.

Співчуваю — становище тяжке. Не легко Вам, народному судді Ямпільського району Захару Мироновичу Вендичанському взяти за комір і посадити на лаву підсудних... народного суддю Ямпільського району Захара Мироновича Вендичанського — того самого суб'єкта, який заліз в колгоспну лісосмугу заготовляти собі дрова на зиму.

Кажуть, лежите Ви тепер довгими осінніми вечорами на гарячій лежанці, перекидаєтесь з боку на бік і думаєте свою тяжку думу: як бути? Судити треба, а судити страшно, судити не хочеться.

Становище й справді драматичне: суддя в ролі судді над самим собою. Але не впадайте в розпач, Захаре Мироновичу, не ламайте собі даремно голову. Вихід з становища ясний — хочеться не хочеться, а судити треба. Щождо судді, то суддя знайдеться!

Прийміть співчуття од усього серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

ЯПОНСЬКА ВВІЧЛИВІСТЬ

Мал. В. ВАСИЛЬЄВА.

У Токіо закінчився процес адмірала Тоєда Соему, який під час війни був начальником військово-морського генерального штабу Японії. Суд тривав понад півроку. Американський трибунал виправдав воєнного злочинця.

Суд не скорий, не правий, зате... милостивий.

Краб і Кресбі

АНГЛО-АМЕРИКАНСЬКІ «МИРОТВОРЦІ»

Мал. Г. ВАЛЬКА

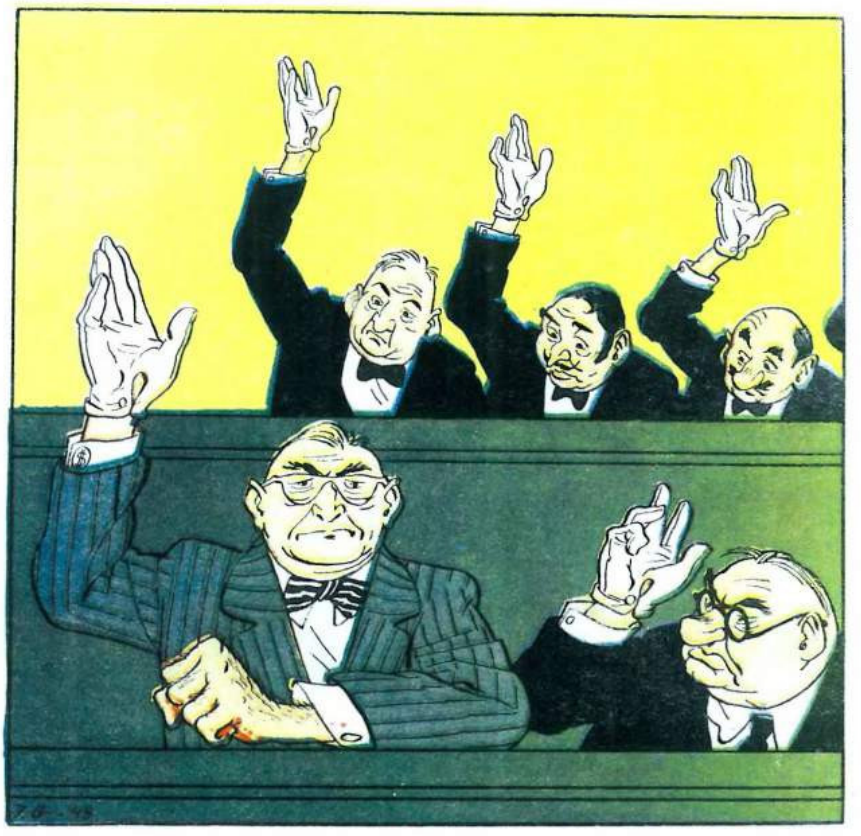

Чому вони голосують в рукавичках?
Бо в них руки в крові!

I

Сер Джон Кресбі — лондонський фабрикант швейних машин, — огрядний сорокап'ятиріч-ний мужчина, впевненими кроками ходив по кабінету, радісно потираючи руки. Завжди стриманий і врівноважений, він сьогодні був чомусь незвичайно жвавий, балакучий. Його дружина — місіс Анна — сухорлява манірна леді, сиділа у кріслі біля палаючого каміна, плела шарф і суворо поглядала на чоловіка.

— У нас, дорога моя, сьогодні радісний день, — говорив сер Джон Кресбі. — Я об'єдную своє підприємство з заокеанською компанією. Це дозволить мені поширити виробництво. Мої машини не знатимуть конкуренції на світових ринках. Об'єднання з заокеанською компанією ані трохи не зменшить моєї самостійності.

Місіс Анна була здивована незвичайною балакучістю чоловіка.

— Не розумію, — роздратовано сказала вона, — як це можна об'єднатися з якоюсь заокеанською компанією і не зменшити своєї самостійності. Я не вірю, щоб ви самі могли додуматися до такої нісенітниці. Ще не так давно ви мали на оці зовсім інше... Цікаво, хто автор вашого нового плану?

— Увесь світ тепер кричить про цей план. За іменем свого заокеанського творця він зветься: «План Маршалла»...

— Це не директор тієї заокеанської компанії, з якою ви хочете об'єднатися? — насмішкувато спитала місіс Анна.

— Ні... — Сер Джон Кресбі спинився проти дружини й значуще підніс угору товстий волохатий палець. — Містер Маршалл — це американський геній. Його план — це долари, долари і ще раз долари.

— Він їх сам карбує?

— Ах, мила! — І сер Джон Кресбі глянув на дружину тим поблажливим поглядом, яким дорослі завжди дивляться на розумну, але наївну дитину... — У справах бізнесу, дорога моя... Ой, мало не забув, — схопився він. — Завтра в нас обідає заокеанський гість — президент тієї самої заокеанської компанії... — І, глянувши на годинника, ніжно додав, — дванадцята година, мила, вам час одпочивати...

Місіс Анна встала. Пряма, сухорлява, мов жердина, вона машинально підійшла до чоловіка, взяла його голову холодними руками (від цього дотику у сера по всьому тілу мороз пішов), поцілувала в лоб і мовчки вийшла.

Цілу ніч у кабінеті сера Джона горіло світло. Він щось писав, інколи схоплювався, ходив по кабінету, задоволено потирав руки, наспівував якогось фривольного мотивчика: пам-пам, пам-пам, парарам-пам-пам... І знову сідав до столу. І, лише тоді, коли у вікна глянув похмурий лондонський світанок, він подзвонив камердинеру і почав роздягатися.

II

— Уже десять на п'яту, а вашого гостя немає, — сердито скрипіла місіс Анна, поглядаючи з вікна на вулицю, потім на камінний годинник. — Запізнення на обід — це... це ознака невихованості й неповаги до господарів.

— Дорога, ви несправедливі до заокеанського гостя!.. Чому ви так суворо судите його? А може в них там за океаном запізнення на обід є ознака аристократичного виховання? — напівсерйозно, напівжартома відповів сер Джон Кресбі. — І потім не забувайте, він тепер мій компаньйон. Він вливається в мою фірму.

— Вливається? Ви говорили, що ви, ви об'єднуєте підприємство з цим... планом Маршалла.

— Вливаю, об'єдную... Хіба не однаково? Головне — фунти стерлінгів і дзвінкі долари. А їх тепер у нас буде стільки, скільки ми схочемо. Прошу вибачити, моя мила, але в справах бізнесу...

Цієї хвилини розкрилися двері і до вітальні, безцеремонно відштовхнувши слугу, увійшов високий кремезний мужчина.

На очах у місіс Анни з сером Джоном Кресбі сталася якась несподівана зміна. З появою гостя незалежний і гордий вираз зник з обличчя сера Джона. Натомість з'явилася небачена досі улесливість, чи раболіпство, чи... Вона навіть не могла підшукати назви до цього нового виразу чоловікового обличчя, коли він представляв їй гостя:

— Анна, а ось і наш дорогий пан... пан... — І осікся, винувато посміхнувшись. Гість не удостоїв сера Джона Кресбі навіть поглядом. Він поцілував суху руку місіс Анни і хрипким голосом відрекомендувався.

— Сем Крабб.

Місіс Анна аж знітилася, зустрівши посмішку гостя, схожу на оскал бульдога.

Під час обіду сер Джон Кресбі сам упадав біля гостя. Він підсовував йому найкращі страви, сам підливав йому вина, щохвилини схоплювався з місця, упускаючи на підлогу то серветку, то ніж. Місіс Анні здалося, що її завжди урівноважений і спокійний чоловік схожий сьогодні на... лакея, що провинився. Але дивно, в чім міг провинитися її чоловік перед цим маловихованим містером?..

А заокеанський гість неприємно голосно плямкав, сякався в серветку, плескав по плечу сера Джона Кресбі і примовляв: «Ну, тепер моя компанія затисне за пояс усю вашу Європу». Коли ж сер Джон намагався його поправити: «наша компанія», містер Сем Крабб реготав і з такою силою плескав по плечу сера Джона, що той аж присідав: «Дурниці! Мої долари!.. Моя компанія!.. Моя Європа!..» і реготав ще голосніше. Сер Джон Кресбі у відповідь лише улесливо хіхікав...

За десертом містер Сем Крабб, розлігшись у кріслі, поклав ноги на столика, показавши Кресбі грубі, брудні підошви своїх черевиків. Розвиваючи каркаломні плани підкорення Європи «моєю компанією», містер Сем Крабб звертався до сера Джона Кресбі на «ти»: «У мій кишені ти почуватимеш себе, як у бога за пазухою».

Сер Джон раболіпно посміхався. Місіс Анна була вражена до непритомності.

III

Минув рік. Сер Джон Кресбі, худий і синій, міряв кроками свій кабінет, мерзлякувато пахчився і нервово потирав руки. Завжди стриманий і врівноважений, він сьогодні був явно роздратований. Місіс Анна сиділа в кріслі біля холодного каміна, куталася в платок і єхидно скрипіла, мов заведений автомат.

— Отже, дорогий мій, де ж ваша фірма?.. Де ваша безконкурентна продукція?.. В якому банку лежать ваші фунти стерлінгів? Де ви ховаєте ваші дзвінкі долари?.. Що нового у вашому бізнесі?..

— М-мені, — роздратовано сказав сер Джон Кресбі, — запропоновано припинити виробництво швейних машин.

— Як це припинити? Це ж ваша фірма!..

— Була!.. — зітхнув Джон Кресбі.

— А тепер чия?

— Містера Сема Крабба.

— Ах, вашого дорогого заокеанського гостя. Правда, ви себе чудово почуваєте в його кишені, як... кролик у пащі удава?... Що ж хоче ваш дорогий гість виготовляти на колишній вашій фабриці?

— Дитячі іграшки...

— Ляльки?.. Коники?..

— Ні, набір інструментів для... — і, зупинившись проти дружини, він раптом випалив одним духом: — для юних гангстерів...

— О, — засміялася рипучим сміхом місіс Анна, — тепер я вірю, що ваші вироби на ринках Європи будуть поза всякою конкуренцією.

— Ви починаєте знущатися, міледі? — заверещав сер Джон Кресбі, і сполотнів.

Сухорлява, мов жердина, манірна місіс Анна встала:

— Ні, я лише хочу знати, хто творець цього ганебного банкрутства?

— Пізно... Марш... марш звідціль! — раптом заволав сер Джон Кресбі, наступаючи на місіс Анну і страшно поводячи виряченими, налитими кров'ю очима... — марш... Крабб... раб... Граб... Рятуйте, грабу-у-у-ю-ю-ють!!!

Г. РУБЛЕВСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА.

З матеріалів, надісланих на конкурс Перця

Нічого дивного

(СПРАВЖНЯ ПРИГОДА)

ЛЛАБРУНН — це мюнхенський зоологічний парк. Уперше він прославився на всю Бізоніо три роки тому, коли в ньому появився говорящий бразільський какаду Адді.

В мюнхенському зоопарку й до Адді було чимало говорящих папуг. Але це був особливий. Кожного американського офіцера, що підходив до клітки, він вітав вигуком «Хайль Гітлер!».

Біля клітки завжди товпилися десятки американців, і цей вигук завжди викликав з їхнього боку захоплений регіт.

Про знаменитого папугу писали в газетах, його крякаючий голос записували на плівку й передавали по мюнхенському радіо, а радіостанція «АФН», що обслуговує американські війська в Західній Європі, присвятила какаду Адді навіть спеціальну півгодинну передачу. Папуга став до того популярним, що багато американців почали відвідувати «Геллабрунн» виключно для того, щоб почути й побачити «хоробру маленьку пташку, яка й після розгрому фашизму не боїться вітати мертвого фюрера» — (так, принаймні, писала американська газета німецькою мовою «Ді нойє цейтунг»).

За короткий час, завдяки папузі, зоопарк упорядкував свої фінансові справи і приніс касі міського муніципалітету великі прибутки. Верховоди міста прямо кохалися в папузі.

Та ось одного разу директора «Геллабрунна» схопив удар — папуга Адді зник... У зоопарку знялася незвичайна метушня. Все було поставлено на ноги. В кабінеті сполотнілого директора безперервно дзвонили телефони:

— Ну, як, не знайшли?..

— Ні...

Поки поліція й працівники зоопарку розшукуватимуть папугу, ми встигнемо розказати його історію.

В 1938 році визначний есесівський генерал Фогель з доручення Гітлера їздив до Бразилії налагоджувати контакт з тамтешнім президентом. Контакт, як видно, він налагодив, бо привіз з собою до Німеччини особистий подарунок президента — дресированого какаду. Вся цінність подарунку полягала в тому, що бразільський президент навчив папугу розмовляти по-німецьки. Правда, небагато — всього лише два слова. Але що це були за слова! На думку генерала, виголошуючи їх, можна було зробити в Німеччині блискучу кар'єру...

Минули роки. Одного разу до генерала в його мюнхенську квартиру з'явилися американські офіцери. Папуга зустрів їх своїми двома німецькими словами: «Хайль Гітлер!». Генерал (він тепер був уже не генерал, а «мирний» цивільний бюргер) широко розкрив очі й з переляку прикусив губу.

Побачивши на жердинці папугу, американські офіцери хором зареготали.

— Містер генерал! Ми заберемо з вашого дому цей ідеологічний розсадник націзму, — сказав один з американців, показуючи на папугу, — і на цьому вважатимемо процедуру вашої денацифікації закінченою.

Потиском руки генерал подякував американському офіцерові за легку, без зайвої тяганини, денацифікацію. Вченого ж по-німецьки папугу передали до міського зоопарку.

И от він невідомо де зник.

Минув тиждень, другий. Міські власті все ще оплакували втрату папуги. На їх плач відгукнувся один сердобольний нью-йоркський бізнесмен. Він надіслав у «Геллабрунн» для поповнення пропажі свого говорящого папугу.

Це був крупний екземпляр зеленого амазонського папуги, вже не нациста, а істинного американського демократа. Якщо хто наближався до нього, він надувався, пужився і, як зіпсована пластинка, починав повторювати: «Купуйте американські товари! Купуйте американські товари!».

...Якось пізно увечері нічний сторож «Геллабрунна» подзвонив директорові додому:

— Пане директоре! Він тут!..

— Хто тут? — не зрозумів заспаний директор.

— Наш папуга знайшовся!..

На ранок усі мюнхенські газети надрукували на видному місці захоплені повідомлення про те, що минулої ночі під ворота «Геллабрунна» було підкинуто клітку з знаменитим папугою Адді. «До Мюнхена повернувся його улюбленець», — писали репортери. Газети наводили найдокладніші подробиці події. Але про те, що в клітці разом з папугою було знайдено записку, жодна газета не сказала й слова.

А в записці було сказано:

«Одержуйте вашого нацi! І не думайте, що цей фашистський крикун потрібен рядовому німцеві. Ми вже по самі вуха снті націстськими теревенями. Я украв його, щоб продати американському полковникові Гардінгу з військової адміністрації. Він обіцяв мені тисячу марок — у мене ж сім'я, діти, і я шостий місяць уже без роботи. Тепер я дізнався, що та американська каналія не прийде за папугою. Містерові полковнику не до папуги, коли в нього в Чікаго летить у трубу цілий завод...».

По тому, як знайшовся Адді, обох папуг посадовили в одну клітку. Тепер сидять вони разом — патентований демократ із Нью-Йорка й нацi з Мюнхена. Один кричить «Хайль Гітлер!», другий — «Купуйте американські товари!». Вони подружилися і почувають себе один з одним просто чудово.

А що ж тут дивного?

Л. ПОЛЯКОВ.

м. Кремекчук.

ОСТАПОВІ ВИШНІ

З НАГОДИ 60-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

МИСЛИВСЬКА УСМІШКА

Вітаю Вас, Остапе милий,
В миру наречений Павлом!
Я тисну руку Вам щосили
І перед Вами б'ю чолом.

Ви на вечірнім перельоті —
Гроза чирків і крижаків,
Ви—приклад всім нам у роботі,
Ви—друг усіх нас—юнаків.

Всміхаючися тихомирно,
Кашкет насунувши на лоб,
На мушку ви берете вірно
Головотяпів і нероб.

Старого світу мертві душі,
Що залишились де-не-де,
Немов зайці, ховають уші:
Остап з рушницею іде!

Сухий в порохівниці порох,
Не похитнути сталь руки, —
І бракороби в темних норах
Ховаються, як барсуки.

Забувши марні теревені
І прикусивши язика,
Від Вас, бистріше за оленя,
Окозамилювач тіка.

Ви бистрим оком соколиним
Щораз вимірюєте вмить,
Де слід ударить бекасиним,
Де треба і картечі вжить.

А як брехать почне злостиво
На нас заокеанський пан, —
Міркуєте Ви справедливо,
Що не завадить і жакан.

Ви неквапливі, Ви спокійні,
Ви тільки глянули згори —
І враз у «дірці самостійній»
Мерзенні труситься тхори.

Зате як ніжно і ласкаво,
Любовним поглядом яким
Ви дивитесь на ниви й трави,
Трудом овіяні людським,

На наші обрії безкраї,
На наші села і міста,
Як серце Ваше звеселяє
Радянська дійсність золота!

Полохаючи темну зграю,
Живіть для людського добра!
Від серця щирого бажаю
Я Вам ні пуху, ні пера!

Максим РИЛЬСЬКИЙ.

Дружній шарж В. ЛИТВИНЕНКА.

ОСТАП ВИШНЯ

Олександр ПІДСУХА

Ілюстрації Б. ГЛИВЕНКА.

Свирид з веселих бродів

Парторг зібрався на поле. Із воріт —
До нього чимчикує дід Свирид.
Все лівим оком морг та морг.
— Товаришу парторг!
Ну, як моя душа не буде у турботі?
Ніхто ж мене не бачить на роботі.
Бо сторожую — як на гріх —
Коли після трудів своїх
Всі сплять... Іще я не одвик
Снопи підвозити на тік.
Питав — є вільні коні і воли,
Хай не до вечора, то може до обіда.
Парторг всміхнувся: — Ну, а спать коли?
Дід заморгав: — Який там сон у діда!

До революції у фільварку над яром
Свирид служив у пана. І недаром.
Навчився грамоти. Один на всенький рід.
Міг написать ім'я своє: Сви-рид.
А гонору було: — Тепер я вчений, люди,
Моє почтеніе!..— казав завжди і всюди.

З тих пір і став в селі своїм
Свирид Почтеніем Моїм.

Коли ж щось кинув пану впроти,
І пан прогнав його з роботи,—
Свирид три ночі в тишині
Лічив, лічив прожиті дні.
І долічився в темноті
До того, що в своїм житті
Трудився дванадцять тисяч днів,
А ще по-людському й не жив.

І народились немалі
Скорботи та жалі.
Для чого жити на землі?

Діждавсь, діждавсь-таки, коли —
Ділити землю почали!
Моє Почтеніе не всидить в хаті—де там!
Біжить на панське поле з батраками.

Під отаким нечуваним декретом
Він підписався б обома руками.
Та знав п'ять літер, більше анітрохи,
А прізвище складалося з восьми.

Ну, словом, в двері нової епохи
Дід входив з непроглядної літьми.
...Літа ішли. Тимчук Василь
В селі засновував артіль.

По образу батьків продовжуючи рід.
Міг тільки душу усипильнить дід.

Оскільки у Свирида
Багатства що на нім,
Він боротьби не відав
Між нашим і моїм.

Всі межі заоравши,
Відчула біднота,

Як у колгоспі наше
В моє перероста.

Побачив дід, що жити краще стало,
Що можна вже подумати й про сало.
(Коли служив Свирид у багатіїв,
То сало тільки бачив, а не їв).

За те, що проявив себе у ділі,
Дали Свириду порося в артілі.

Сидить у хаті цілі дні
І завірюху слуха
— Оце якби іще мені
Та доброго кожуха.

Колгосп дав грошей діду. І в крамниці
Купив Свирид кожух і рукавиці.

Нове бажання ждало попереду.
— Оце якби іще наїстись меду.
І лисину при цьому тер і тер.
Як бачите, він був не без химер.
Два пуди восени одержав меду дід
І на додаток — вулик на розвід.

Завів дід пасіку. Кусають діда бджоли.
Зате пудами мед у нього є.
Колгоспний їсть, а власний — роздає.
І дід зажив на старість, як ніколи.

Коли ж тепер хто-небудь запита,
Чого б іще хотілося Свириду,
На душу сум тоді наляже діду.
— А чи не можна повернуть літа?

...Моє Почтеніе везе на тік снопи.
На коней вйокає. Себе тримає гідно.

Дід підраховує. Вже цілих три копи
Він перевіз. А вечора й не видно.
Поглянув дід на коней з-під бриля.
Вони ступали, полустивши шлеї.
Не по шляху — дід їхав по алеї,
А навкруги —

поля,
поля,
поля.

Пробігла тінь від хмарки по ріллі
І перед возом впала на дорогу.
А в діда настрій — сам не зна від чого!
Як в перший день Радвлади на землі.
До самих скирт прямісінька доріжка,
У кленах — вся.... Куди колишній шлях!
І захотілось діду на снопах
Пофілософствувати трішки.
Задумавсь дід. З чого б його почать?
Ось ланка повертається з обіду.
Марина — першою. Долинув сміх дівчат.
А потім пісня... Весело Свириду!
Ще ж зовсім молоді, а, бач, які
Зростили буряки! Чи й вивезуть машини?
А що як скрізь збиратимуть такі,
То скільки буде цукру для країни!
Тоді по всіх їдальнях, так і знай —

Без грошей відпускатиметься чай.
І задивився в далечінь алеї,
Ніяк не налюбуючись із неї.
Дівчата підійшли. Марина і пита:
— Що виглядаєте? Не молоді літа?
Дід розгнівився. — Які ж бо ви, їй-богу!
Угледів я допіречку дорогу,
Що стелеться в Комуну навпрямці.
В очах дівчат веселі промінці.
—Та й де ж вона?
Із-під ріденьких вій
Дід блиснув на дівчат.—А ви йдете по ній!
І довго ще дівчатам вслід
Дививсь філософ-дід.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК З ДИРЕКТОРОМ ОДНІЄЇ МЕБЛЬОВОЇ ФАБРИКИ

Мал. ВЕ-ША

— Наші досягнення, товариші...

— Наші успіхи...

— Наяву!

Дмитро БІЛОУС

ТА ХІБА Ж Я НЕ МАРІЯ

Як газету я відкрию,
То й читаю про Марію, —
Прямо радісно самій,
Стільки знатних є Марій.
На своїм і я настою:
Якщо бути ланковою,
То лише передовою.
Знають всі Марій тепера —
Тут і Лисенко й Целера,
Та ще й Мудра і Шиян, —
Всі працюють понад план.
Що ж там думати, гадати,
Треба всіх їх наздогнати,
А ще краще — обігнати.
Та хіба ж я не Марія,
Чи за справу не болію?
В мене теж таке ім'я.
Але я — це ще не я.
І дали дівчата слово —
Працювать лише зразково —
Обігнать обов'язково!
І тепер, як всі Марії,
Стали й ми передовії.
Ланка вславилась моя
І тепер я стала — я.
А вже ви собі, як знайте —
Думайте, а чи гадайте —
Нас тепер наздоганяйте!

●

ДЕБЮТ МОЛОДИХ

Читачі Перця просять висловити подяку редакції газети «Сталинское племя» за такэ відкриття.

В номері за 13 листопада ц. р. газета пише: «1949 рік увійде в історію театру ім. Івана Франка, як... **рік дебютів молодих авторів.** Слідом за постановкою талановитої п'єси Олександра Корнійчука «Макар Діброва», удостоєної Сталінської премії...» і т. д.

О. Є. Корнійчук, як відомо, дебютував в драматургії років двадцять тому. І дебютував досить вдало.

Редакція «Сталінського племени», відіславши О. Є. Корнійчука до «молодих авторів», очевидно, і не підозрівала, що вона цього самого 13 листопада «дебютувала» в гуморі. Але, як бачите, надто невдало.

Читачі пишуть: «Мабуть, наша молодіжна газета дуже постаріла, що так сильно недобачає».

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

«Творба» (Прага)

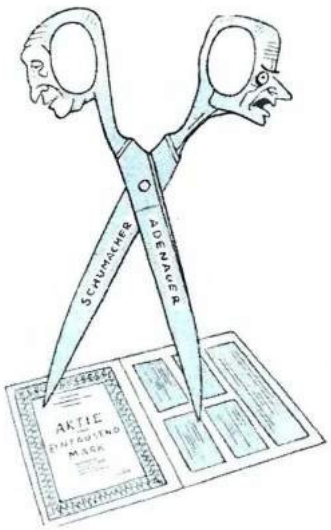

Спеціальні ножиці для стрижки купонів із західнонімецької «держави».

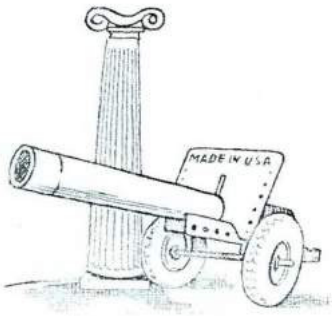

Дві культури в Греції.

Перчиця

ДОРОГОЦІННА РЕКЛАМА

ОДНІЄЇ чудової квітневої ночі над ідальнею станції Фастів спалахнули трубки дорогоцінної газової реклами-вивіски. Дорогоцінної тому, що за неї було виплачено Київському обласному товариству художників 5400 карбованців.

Але минуло кілька днів, і реклама-вивіска відмовилась горіти. Подалися працівники ідальні до Києва, але там дізналися, що газорекламне підприємство вже прогоріло. Спадкоємцем газорекламного підприємства стало... Українське театральне товариство.

Заступник голови президії театрального товариства т. Шкневський спалахнув гнівом, дізнавшись про долю реклами-вивіски. Він гаряче запевнив, що все буде гаразд. Та, як виявилося, цих запальних запевнень було дуже мало для того, щоб над ідальнею запалала вивіска.

Зверталися потерпілі до театрального товариства ще кілька разів і, нарешті, переконалися, що всі обіцянки т. Шкневського це слова — на вітер.

Ось уже скоро рік, як свистить цей вітер у холодних газових трубках, в які вилетіло 5400 крб. державних грошей.

ОЦЕ КОНСТРУКЦІЯ?..

ВЕНТИЛЯТОРИ для часткової вентиляції гірничих виробіток (ВМП-200 та ВМП-100) виробляє Конотопський завод «Червоний металіст», на Сумщині. Від інших систем ці вентилятори відрізняються тим, що вони не працюють, а горять на роботі. Причому горять у буквальному розумінні цього слова. Змонтовані в трубі без бокової відтулини (вікна) для огляду мотора або механічних частин, вентилятори згоряють без остатку. Лише на шахті № 1 «Центральна», тресту «Червоноармійськвугілля» (Сталінська область) їх згоріло 17 штук. У вентиляційну трубу вилетіло вже 74 тисячі карбованців державних грошей. А скільки їх горить на інших шахтах!..

Про погану конструкцію цих механізмів не раз уже повідомлялося дирекцію «Червоного металіста». Але там уперто не хочуть поліпшувати конструкції вентиляторів. Є побоювання, що така упертість призведе до прикрої несподіванки: може «згоріти» на роботі і дирекція заводу.

КАЧАЙ ВОДУ!

(Сценарій без води, але з колодязем)

МІСЦЕ ДІЇ: с. Комишеваха, Запорізької області.
ДІЮЧІ ОСОБИ: Завідувачі райкомунгоспу: спочатку т. Мироненко, потім т. Гладун і, нарешті, т. Дряник.
НЕДІЮЧІ ОСОБИ: Колодязь. Насос.

ЧАСТИНА ПЕРША

Центр районного центра с. Комишеваха. Працівники райкомунгоспу під головуванням завідувача т. Мироненка в глибокій задумі сидять навколо порядку денного — старого, обваленого, заросло бур'яном колодязя. Чути голоси присутніх на засіданні колгоспників:

— Нічого з цього колодязя не вийде. Облиште його!

— Краще викопати новий!

Райкомунгоспівці слухали й ухвалили: із коштів, відпущених на впорядкування села, виділити частину на будівництво колодязя, для чого... розчистити старий.

Колгоспники незадоволено хитають головами.

ЧАСТИНА ДРУГА

Біля старого розчищеного колодязя встановлено ручний насос. Завідувач райкомунгоспу т. Мироненко урочисто готується до пуску колодязя. Він рішуче підходить до насоса й ножицями перерізає стрічечку: шлях воді відкрито!

— Відійдіть, обіллю! — вигукує він і починає натхненно качати насос. Води немає. Мироненко обливається потом. «Пить!» — шепоче він пересохлими від спраги губами. Хтось із колгоспників біжить у сусіднє село по воду.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

Швидко один за одним змінюються кадри і завідувачі райкомунгоспу. Зав. райкомунгоспу т. Гладун, що змінив т. Мироненка, що є сили, качає насос. Колгоспники хитають головами. Води немає. Гладун обливається потом.

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА

Завідувач райкомунгоспу т. Дряник, що змінив т. Гладуна, шалено качає насос. Колгоспники з докором хитають головами. Води немає.

ЕПІЛОГ

Минув рік. Центр районного центра с. Комишеваха. Працівники райкомунгоспу під головуванням нового завідувача, що змінив трьох попередніх, у глибокій задумі сидять навколо порядку денного — старого, обваленого, заросло бур'яном колодязя. Важко зітхаючи, вони дивляться на іржавий насос, яким вони викачали з державної кишені близько 10 тисяч карбованців, а з колодязя—жодної краплі води. Чути голоси колгоспників.

— Нічого з цього колодязя не вийде. Облиште його!

— Краще викопати новий!...

* * *

Як бачите, в нашому сценарії, на відміну від деяких інших, зовсім немає води.

Є. і Л. ЧЕРНІЛЬКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Наведи, будь ласка, порядок серед наших корів, овець і свиней — просто від рук одбилися! Нікого вони не слухають. Авторитету голови артілі т. Пержинського не визнають. На сторожів — Юхима Бубновського та Степана Цьоту — не зважають. Ревізійної комісії не бояться...

Внаслідок такого занепаду дисципліни серед худоби потерпіла наша молода захисна лісосмуга. Недисциплінована скотина знищила 5000 молодих, лише цього року посаджених, дерев.

Якщо ти, Перче, терміново не допоможеш нам навести порядок і дисципліну серед корів, овець і свиней, то, боюсь, що вони наробляють багато неприємностей правлінню артілі на чолі з т. Пержинським і ревізійній комісії на чолі з т. Безпальком.

Не допусти до цього, Перче!

Ів. БУЛЬОВСЬКИЙ.
Артіль ім. Комінтерну,
Барський район на Вінниччині.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Не кожному клубові так щастить. У нас, в Базилівцині, Машівського району, Полтавської області, про один сільський клуб піклуються аж 4 колгоспи. Зрозуміло, чому культурно-освітня робота у нас поставлена не так, як в інших селах.

В інших клубах стоять стільці або лавки, у нас — навпаки: стоять відвідувачі клубу, бо ні стільців, ні лавок немає.

Отже, Перче, правління наших чотирьох колгоспів сміливо можуть вважати, що, завдяки їхньому гарячому піклуванню, вся робота в клубі поставлена на ноги.

О. ЗОЛОТАЙКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Дозволь по твоїй пошті передати привіт двом моїм синам: Івану Сергійовичу Харитоненкові, який працює виконробом будконтори в м. Миколаєві, і Василю Сергійовичу Харитоненкові — шоферу радгоспу Чорнолісся. Знам'янського району на Кіровоградщині.

Звертаюсь, Перче, до послуг твоєї пошти через те, що листи, які я надсилаю звичайною поштою, до моїх синів не доходять.

Сам я інвалід — сліпий. Мені і моїй старій по 68 років. Працювати нам вже важко, а сини, вирушивши з села, зовсім про нас забули: «геть з очей — геть із серця!»... Народний суд нагадав синам про їх обов'язки, однак і це на них не вплинуло.

Пишучи оцей лист, ми думаємо: а чи дійде до наших забудькуватих синів хоч перчанський привіт? Адже не все до них доходить.

С. ХАРИТОНЕНКО.
с. Н.-Володимирівка,
Єланецького району,
Миколаївської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Мисливець Саранча порушив існуючі строки полювання. Начальник обласного управління у справах мисливського господарства передав справу до суду.

Та у Саранчі знайшовся кум-захисник. З-під його пера народився такий документ:

«До лиховського народного суду.

Від уповноваженого **райсовета** УДООР

ТРЕТЯК Г. Н.

З а я в а

Прохаю народний суд справу **цивільному** позову до гр. **Саранчі закрыть спрыводу** того, що не підлягає з **запізваного** поскільки **запізваный** не є **запізваний.**

ТРЕТЯК».

Тепер перед судом може постати складна дилема: чи штрафувати разом із Саранчею і його кума-Третяка тільки за незаконне покровительство, чи й за безграмотність.

І. ЛЮШ.
Дніпропетровська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

У Ново-Світлівському райЗАГСі (Ворошиловградська область) мені для обміну паспорта видали посвідчення, з якого мені стало ясно:

1. Що я — не я, тобто не Яценко, як досі була, а Яйценко, як вважають працівники ЗАГС'у.

2. Що народилася я вперше в 1926 році (про це написано словами) і вдруге у 1929 році (написано цифрами).

3. Що роботу Ново-Світлівського ЗАГС'у слід висвітлити на сторінках Перця.

М. ЯЦЕНКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Не дивуйся, що ми живемо в Києві, а світимо каганцями. До нашого селища Нивки, яке розташоване на околиці Жовтневого району столиці, ніяк не можуть провести електролінію.

Поки вистачило в нас енергії, ходили ми до «Київенерго». Нічого не виходили. Тоді пішли до міськради. Скликали там спеціальну нараду. Засідали на ній і заступник голови міськради т. Єршов, і директор електросітки тресту «Київенерго» т. Неділько, і головний інженер т. Зубанов. Ухвалила нарада негайно почати роботу по електрифікації Нивок. На радощах ми повикидали каганці, а тепер шкодуємо, бо доводиться купувати нові: електросвітла у нас і досі нема.

А коли відбудеться нарада по перевірці рішень попередньої наради, ми не знаємо.

Мешканці селища НИВКИ.
м. Київ.

ГОРЕ - ПРАЦІВНИК

Мал. С. САМУМА

...Є горе-працівники, які... безперервно допускають помилки в своїй роботі, визнають їх і потім із спокійною совістю роблять їх знову.

(З доповіді Г. М. Маленкова про 32-і роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції).

— До кожної своєї помилки я можу знайти десять виправдань, а от як виправити помилки — ніяк не второпаю.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Вже 9 місяців минуло, як мене прийняли ученицею в Харківську промартіль ім. 30-річчя УРСР.

Чого я за цей час навчилась?

Навчилася підмітати приміщення і переносити різні вантажі, що прибувають в артіль.

Скажи, дорогий Перче, хто навчить керівників артілі, як треба учнів вчити ремеслу?

Г. БАБЕНКО.
м. Харків.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Шахта № 1 «Укргловмʼясомолпостачу» (Ворошиловградська область) постачала підприємствам не паливо, а звичайну пилюку. Про це (в журналі «Перець» № 15) було вміщено замітку під заголовком «Пилюка в очі».

Міністр мʼясної та молочної промисловості УРСР тов. Бутенко наклав адміністративні стягнення на винуватців відвантаження такого вугілля. **Шахту, де, як виявляється, експлуатували неробочий вугільний пласт, закрито.**

* * *

ПЕРЕЦЬ одержав сигнали про те, що у Марганцівському зміторзі та в відділі робітничого постачання тресту «Нікопольмарганець» орудує зграя злочинців.

Як повідомив редакції прокурор Дніпропетровської області, злочинців викрито і покарано: вироком виїзної сесії облсуду зав. бази зміторгу **Павлову Н. М. засуджено до 25 років поправно-трудових таборів,** а бухгалтера **Трунова Ф. М.** та зав. магазину **Костренко П. Є. — до 10 років кожного.**

Директора підсобного господарства ВРП тресту «Нікопольмарганець» **Сошенка А. К. засуджено до 15 років,** старшого бухгалтера **Педенка Я. Ф.,** старшого агронома **Бойка Д. К.,** рільника **Гороха Г. Ф.** та комірника **Чувічкіна Ф. А. — до 10 років поправно-трудових таборів кожного.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 23 (178) (на украинском языке). Підписано до друку 29. XI. 1949 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 03874. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4298. Тираж 60.000 прим.